

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: 1. Del : 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "1. Del : 1812-42", i Heiberg, Johanne Luise: *1. Del : 1812-42*, udg. af AAGE FRIIS ; ELISABETH HUDE ; ROBERT NEIIENDAM ; JUST RAHBEK , 1944, s. 41. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr05val-shoot-idm139983404863088/facsimile.pdf> (tilgået 10. april 2024)

Anvendt udgave: 1. Del : 1812-42

FØRSTE SELVSTÆNDIGE OPTRÆDEN.

Nu var jeg altsaa atter i Hjemmet — i mit ulykkelige, af saa mange Tryk triste og dog savnede Hjem. De daglige Vandrirer om Morgenstien med min syge Søster til Danseskolen, hvor de gamle Ydmygeler ikke udeblev, toge atter deres Hugyndelse. Nogle Dage efter min Hjemkomst undervisrede 5 min gode Danselærer mig om, at det lignede, jeg havde modtaget af ham, kunde jeg beholde — og dette var saaledes det hele Honorat for god og tro Tjenesse. Jeg havde foretænkt intet Andre ventet af ham; kun dette vante jeg, at han ikke oftere skulle berøre donne Sage, da jeg i hoi Ord havde følt den ydmygende for mig; og jeg var glad, da disse fan Klæd 10 ningstykker var opslidte; thi jeg tog dem aldrig paa uden med et stille Suk.

En Dag, idet jeg vilde gaa fra Danseskolen, kom Solodanser Funck hen til mig, klappede mig paa Kinden og sagde: „I mit lille nye Divertissement har jeg bestemt at anvende dig til at danse en lille Solo. Vi skulle snart 15 begynde paa at indstudere den.“ Jeg blev forbaaet, og Hjertet bankede i mig af Glæde, men jeg svarede kun med en dyb Nejcu. Denne lille Solo var min første Debut for Publikum.* Jeg husker endnu den Dag i Dag Pas for Pas deri; Publikum kenneude den med Bifald, og mange af Theaterpersonalet kom hen til mig, klappede og kyssede mig og sagde, at jeg 20 havde danset aydeligt. Jeg var lykkelig, uden at jeg selv rigtigt vidste hvorfor. Jeg blev nu tillige benyttet til alle Slags Barneroller i Skuespilliet, baade Dreng- og Pigeroller; og den lille Skuespillerinde med det sky og ydnuyge Viesen vandt sig alt dengang ikke faa Venner. Saaledes gik da et Aarstid. Da skulde Nielsen have en Aftenunderholdning til egen Ind- 25 tegt. Han kaldte mig til sig og spurgte, om jeg kunde sør meget Tryk, si jeg kunde fremsejle et Digt i dette Sprog til hans Aftenunderholdning? Jeg svarede, at det vidste jeg ikke ret. Han læste nu: „Lob der Kleinen“ af Castelli for mig og spurgte, om jeg forstod det? Harpea svarede jeg ja. „Saa tag det hjem med,“ vedblev han, „og kom til mig, naar du kan det.“ 30 Da jeg kom hjem og fortalte denne Nyhed, bleve mine Forældre meget glade, men Herman trak Brynene sammen og sagde, det var ham meget imod, at jeg skulle undervises af Nielsen. Ved Hermans Hjælp læste jeg nu at læse det rigtigt op, og da jeg kunde det udenud, gik jeg til Nielsen for at lade ham besomme, om det led sig gjøre at lade mig fremsejle det. 35 Han blev meget glad og var ved at here det smukke Digt i min børnlig

* Lille Julafoten 1924.

Fremsigelse, rettede mig i Et og Andet, og jeg mættte flere Gange gjentage det for ham. Da jeg gik, kysede han mig i sin Claude, et Kys, hvorfaf jeg mærkede, at jeg i mit 14de Aar var mere Jomfru end Barn. Aftenen den 2. Ende Januar 1826 gjorde det lille tyske Digt formeligt Forære. At det var mig, al denne Jubel gjaldt, gjorde jeg mig kun dunkelt Redit for. Nu blev det Mode at bruge mig paa de Aftenunderholdninger, som snart En, snart en Anden af Personalet gav. Kort efter Nielsens Aftenunderholdning kaldte Frydensdahl mig til sig en Eftermiddag i samme Maaned. Da det var mørkt paa denne Tid af Dagen i Januar, tog Herman mig som sædvanligt, naar han fulgte mig, ved Haanden som et lille Barn og ledesgede mig til Porten. Da jeg kom ind til den store, smukke og af Udseende formerrude Mand — jeg var meget underdigt ved at staa lige overfor ham — sagde han: „Hør, min lille Pige, jeg skal i Februar Maaned have en Aftenunderholdning paa Hoftheatret, og jeg ønsker, at du paa denne skulde afdøre en Scene med Hr. Rosenkilde.“ Jeg takkede og neiede. Han gav mig nu en Bog, hvori der stod Pouls Mollers Digt: „Bam og Trine, en Scene i Rosenborghave“, bad mig læse den, da skulde han sige mig nærmere Besked, naar Præverne skulle være. Jeg neiede atter, sagde mange Tak og gik. I Porten stod Herman endnu og ventede for at folge mig hjem. Da han hørte, hvad Frydensdahl havde villet rigt, sagde han: „Det er en underlig Maner af disse Herrer ideo videre at sende Bud efter dig i Merke, Kogn og Stud, for at du skal gjøre dem Tjenester; ville da Noget, kunne de jo komme til dig.“ Jeg synes, det var en urimelig Tale, og begreb ikke, hvor det kunde falde ham ind, at denne Mand skulde komme til mig. Naar Herman saaledes hentede 25 mig, havde jeg altid en ubhyggelig Følelse, som om jeg følte mig 30 nogen Nøgt, der var en Skam for mig; og hvad der i høj Grad forægdede denne Følelse var, at jeg godt mærkede, ogsaa han var forlegen og gjorde, hvad han kunde, for at ingen Forhiganden skulle kjende ham med den lille Pige ved Haanden. Han drillede vel af sine Venner for sin Interesse 35 for mig, ligesom han Samtale i Gjestestuen endnu las paa mig med hele sin Vægt. Den rate, godmodige Lindgreen, hvom jeg paa Hermans Opfordring havde højet gaa denne Scene igjenem med mig, eudte en hvert Undervisning, idet han kleppede mig paa Kinden, mod de Ord: „Kan du gjøre den saaledes om Aftenen, min Pige, saa er det godt.“ Den 12te Februar samme Aar gav Frydensdahl sin Aftenunderholdning paa Hoftheatret; den 40 blev af ufgjorende Betydning for mit Fremtid.